

— Все пакъ, обещаи, че никога вече нѣма да се излагашъ на подобна беда ... Представи си, че ни обградятъ, заловятъ и намѣрятъ и тебе между насъ? Борилъ нѣма да знае пощада...

— Нѣмамъ никакво намѣрение да давамъ подобно обещание — каза весело Мария — защото отъ сега натакъ въ списъка на вашитѣ вѣрни люде ще трѣбва да запишете и моето име. Не забравяйте, че съмъ дъщеря на царъ Иваница... И моя първа длъжностъ е да работя за отмъщение на неговата смъртъ...

Тя сви устни въ упорита чѣрта, сжщо тъй както и баща ѝ имаше навикъ да прави, когато нѣкой се противопоставяше на желанието му. Синитѣ ѝ очи се изпълниха съ гжста свѣтлина. Тя изправи глава.

— Не ме ли искате? Или смѣтате, че не мога да пазя тайна?

Всички изгледаха младата мома съ тревога и тайно възхищение. Сякашъ сѣнката на Калояна се бѣ изправила изъ отвѣдния свѣтъ и отново имъ говорѣше съ коравата твърдостъ на своята несломима воля.

И склониха чела въ мълчаливо съгласие.

21.

Пълна месечина заливаше съ мека бѣла свѣтлина загизналитѣ храсти и ливади, голитѣ скали и чукари, които се очертаваха съ мощни линии въ чистата прозрачностъ на небето, сякашъ изсѣчени отъ сребро.

Бѣше свѣтло като день.

Леко шумолѣха тъмнитѣ борове, залюляни отъ Родопския вечерникъ, излѣхващи влаженъ дѣхъ на здравецъ, росенъ и чубрика. Далече въ глѣбинитѣ на леса отекваше ромонътъ на потоцитѣ, които скачаха отъ камъкъ на камъкъ надолу къмъ рѣката, която тихо зовѣше съ равния си плѣсъкъ. Отъ време на време зовъ отъ кукумявка разчупваше величествената тишина на планинската нощъ.

Откакъ бѣ чула подвижниятъ мостъ на крепостната порта тежко да изскръцва задъ гърба ѝ, сякашъ криле бѣха поникнали на Мавруда, тъй бързо и леко се спущаше